

0120

**časopis
ZŠ Budatínska**

Zelenou o nás

str. 4 - 5

**Interview
z útulku**

str. 15 - 16

**Na ceste za
umením**

str. 13
**Čarovný
Mikuláš**

Milí kamaráti, čitatelia!

Vítam Vás pri prvom čísle nášho školského časopisu „**ZELENOU O NÁS**“. Časopis už na našej škole kedysi vychádzal. My sme sa túto tradíciu rozhodli obnoviť. Časopis sa Vám prihovára s novým menom, ktoré ste si vybrali v online hlasovaní nadpolovičnou väčšinou hlasov.

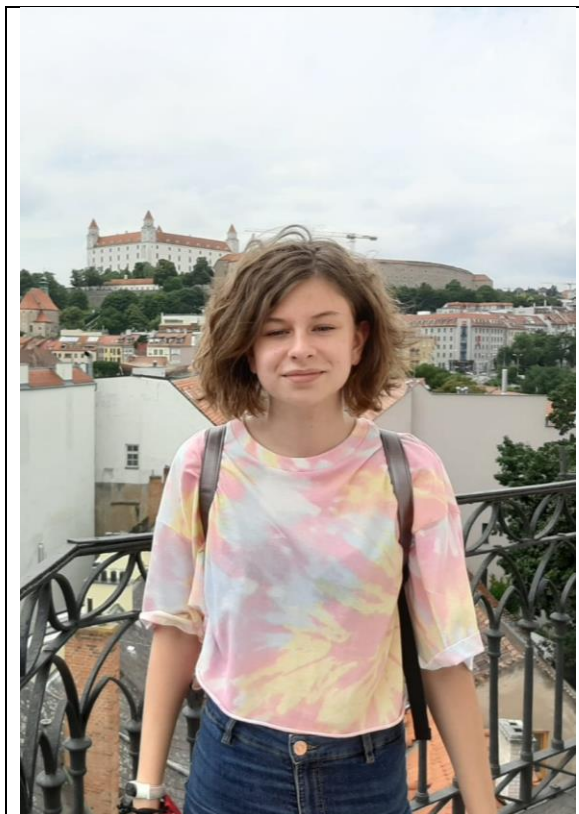
Želám nášmu časopisu veľa šťastia a úspechov. Aby vyšlo ešte veľa čísel, a aby si získal veľa vášnivých čitateľov.

V tomto čísle vám prinášame zaujímavé rozhovory. S pani riaditeľkou sme sa rozprávali o tom, čo našu školu čaká, ale i o tom, čo sa jej v škole páčilo, keď bola školáčkou. Vyspovedali sme aj dobrovoľníčku zo Slobody zvierat, ktorá nám prezradila veci, o ktorých sme nemali ani potuchy.

Blížia sa Vianoce a učitelia nám prezradili, čo majú doma na štedrovečernom stole a ... nechajte sa prekvapiť! Ďalej si môžete prečítať poviedky a básne našich žiakov. Dozviete sa aj, čo všetko sa v našej škole od septembra stihlo stať. Aj keď druhý stupeň momentálne do školy nechodí, podarilo sa nám zorganizovať pár zaujímavých podujatí, veď sami uvidíte.

Dúfam, že sa Vám bude náš časopis páčiť a že sa Vám bude dobre čítať.

Vaša Barborka

Barbora Uhliarová

Šéfredaktorka:

Barbora Uhliarová

Zástupkyňa šéfredaktorky:

Lea Lalíková

Redakčná rada:

Tomáš Bošanský
Chiara Daitová,
Marek Igor Hečko,
Ela Valentová

Ilustrácie k rubrikám „Naša poézia“ a „Poviedky z našich pier“:

© Lea Lalíková

Pedagogická podpora:

Zuzana Šinkovicová

Vydáva:

Základná škola Budatínska 61
851 01 Bratislava

Školský rok 2020/2021, 1. číslo
Občasník

INTERVIEW S PANI RIADITEĽKOU

Do úvodného čísla nášho časopisu sme pre Vás trochu vyspovedali našu pani riaditeľku, **Mgr. Martu Režnákovú**. Čo si myslíte, čím chcela byť, keď bola malá? A ktoré predmety sa jej v škole nepáčili?

1.Kedy ste sa rozhodli pracovať v škole?

Rozhodnutie pracovať v škole padlo pri podávaní prihlášky na strednú školu v 9. ročníku.

2.Čo ste chceli robiť, keď ste boli malá?

Pamätám si, ale hlavne viem od rodičov, že keď som bola malá, vždy som posadila svoje bábiky a učila ich. Čiže chcela som byť učiteľka.

3.Koľko rokov pracujete na našej škole?

Na našej škole pracujem jedenásty rok.

4.Aké predmety na škole učíte?

Momentálne učím hudobnú výchovu v 1.ročníku.

5.Ako ste sa dostali do vedenia školy?

Do vedenia školy som sa dostala cez riadne výberové konanie v marci 2010.

6.Pracovali ste aj na inej škole?

Áno. Pracovala som na troch ZŠ. Prvá bola ZŠ, kde som chodila sama, v Jablonici. Druhá bola ZŠ Beňadická, kde som učila a bola zástupkyňou pre 1. stupeň. Tretia bola ZŠ Kulišková v Ružinove, kde som bola tiež zástupkyňa a odtiaľ som prišla na našu školu.

7.Keby ste sa mohli vrátiť do minulosti, vybrali by ste si opäť povolanie učiteľky?

Obrázok 1Foto: archív redakcie

Som presvedčená o tom, že keby som sa mala rozhodnúť opäť dnes, znovu by som chcela byť učiteľkou. Aj keď je to namáhavá práca, mám ju stále rada.

8.V septembri pribudlo na škole 5 tried prváčikov. Koľko tried sa zmestí do našej školy?

Budova je projektovaná pre 27 tried. Tento rok máme 28 tried, na budúci rok ich bude možno 29. Využívame aj menšie triedy nad jedálňou, takže dúfam, že skončíme maximálne v 30 triedach.

9.Aká akcia na škole sa vám najviac páčila?

Určite najviac sa mi páčili školské akademie, ale aj uvítanie prvákov a noci v škole so zábavným programom.

10.Momentálne na škole prebieha rekonštrukcia sociálnych zariadení, čaká našu školu ešte nejaká „prerábka“?

Verím tomu, že budeme v modernizácii školy pokračovať. Najbližšie plány sú uskutočniť modernizáciu jazykovej učebne, učebne chémie a sociálnych zariadení na 1. stupni, v časti B1.

Foto: <https://zsbudatinska.edupage.org/>

11.Prosím, skúste si zaspomínať na vaše školské roky. Boli ste dobrá žiačka? Aké boli vaše obľúbené a neobľúbené predmety?

Moje školské roky boli super. Vždy som mala v triede dobrých spolužiakov aj učiteľov. Do školy som chodila rada. Mám o jeden rok staršiu sestru a veľa som sa naučila už od nej. Bola som dobrá žiačka a mala som rada všetky predmety. Menej ma lákala výtvarná výchova, chýba mi talent.

Ďakujeme za rozhovor. Laura Tesarčíková a Sofia Alexandra Danielová, 7. C

Interview z útulku

V stredu 16. septembra sme sa vybrali my, žiaci 7.B s našou pani učiteľkou Šinkovicovou, do útulku pre psíky potešiť malé zlatučké štvornohé duše.

V útulku si na nás našla čas aj pani **Ľudmila Kazaniová**, jedna z dobrovoľníčok, ktoré tam pracujú, a zodpovedala nám na naše zvedavé otázky.

My: „Ako dlho tu už pracujete?“

Pani Ľudmila: „Pracujem tu od

roku 2008.“

My: „Prečo ste sa rozhodli pre túto prácu?“

Pani Ľudmila: „Doniesla som mačku a tak to začalo, takže rozhodla láska k zvieratám.“

My: „Máte v útulku len psíky?“

Pani Ľudmila: „Nie, máme tu aj mačky, papagáje, hlodavce. Všetličo, čo ľudia donesú.“

My: „Koľko tu máte približne zvierat?“

Pani Ľudmila: „Teraz ich môže byť 70 - 80, záleží na tom, koľko sa adoptuje. Počty sa stále menia.“

My: „Môžete prijať neobmedzené množstvo zvierat? Koľko ste ich mali najviac?“

Pani Ľudmila: „450.“

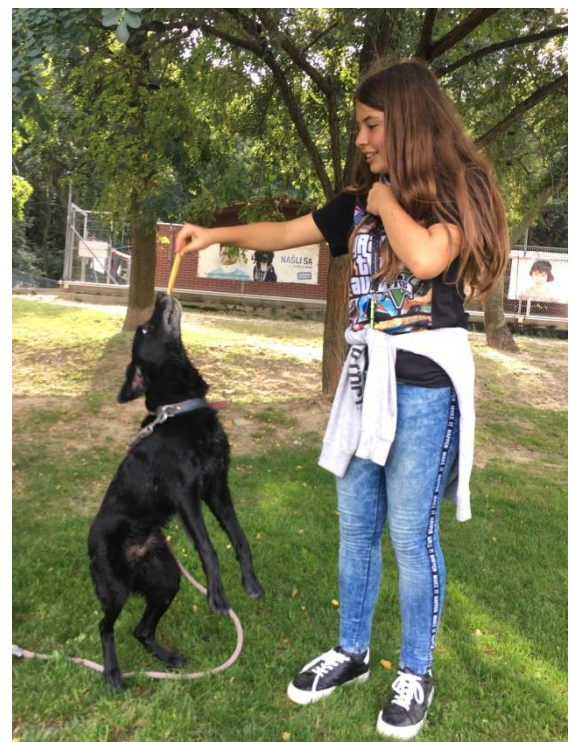
My: „Stačia vám priestorové kapacity?“

Pani Ľudmila: „Aktuálne áno, no kedysi bolo priestoru dosť málo. Keď tak sponzor prispel a boli peniaze na nové koterce.“

My: „Stalo sa, že ste museli zvieratko odmietnuť?“

Pani Ľudmila: „Nie, vždy sme každé zvieratko prijali, urobili, čo sa dalo. Pani šéfka vždy niečo vymyslí.“

My: „Koľko ľudí sa stará o tieto

zvieratká?“

Pani Ľudmila: „No, momentálne sme tu šiesti a chodia aj dobrovoľníci. Aj ja som dobrovoľník.“

My: „Ako si môžu ľudia adoptovať psíka? Môže si adoptovať každý?“

Pani Ľudmila: „Hocikto si môže adoptovať, budeme len šťastní, ak bude mať psík pohodlie teplučkého domova plného lásky.“

My: „Stalo sa aj, že si niekto zobral psíka a nevrátil ho?“

Pani Ľudmila: „Stáva sa to, ale len výnimočne. Vtedy sa normálne volá na to číslo, ktoré tu venčiaci nechávajú, preveruje sa, alebo v krajnom prípade sa dáva trestné oznámenie na políciu. Ale toto sa udialo len raz, ak si dobre pamätám.“

My: „Čo by sme mali spraviť keď, nájdeme opustené zvieratko?“

Pani Ľudmila: „Zatúlané a zranené psy a mačky v Bratislave treba hlásiť na čísla Mestskej polície 159.“

My: „Ako by vám mohli ľudia pomôcť?“

Pani Ľudmila: „Aby došli venčiť hlavne cez zimu, vtedy máme nedostatok venčiacich. A ľudia by mali rešpektovať psíka, ktorého im pridelieme, lebo niektorí sa tu kvôli psovi, ktorého si vytipujú, hádajú.“

My: „Máte doma vlastné zvieratko?“

Pani Ľudmila: „Teraz nie, ale mala som psa, papagájov Alexandrov malých, ktorí so mnou spávali.“

My: „Ďakujeme veľmi pekne za rozhovor.“

Pani Ľudmila: „Aj ja ďakujem.“

Autori: Chiara a Majco

Foto: archív 7. B

Reportáž z útulku

V stredu 16. septembra 2020 sme sa rozhodli navštíviť útulok Slobody zvierat. Najprv sme sa všetci stretli pred školou a išli sme autobusom do Dúbravky. Prestupovali sme dvakrát, v autobuse sme sa dobre zabavili, a keď sme prišli na miesto, pracovníci útulku nás s úsmevom privítali. Pracujú tam ľudia, ktorých baví práca so zvieratami a sú ochotní opusteným zvieratkám pomáhať, mnohí ako dobrovoľníci, vo svojom voľnom čase.

Hneď pri vstupe do útulku sa nachádza veľká škatuľa, do ktorej môžu „dobré duše“ priniesť nejaké veci napr. staré deky, staré uteráky, ktoré by ľudia možno vyhodili, no v útulku sú na nezaplatenie. Dlhú sme sa neobzerali, keďže toto nebola naša prvá návšteva útulku, ale hneď sme si išli zobrať psíkov. Rozhodli sme sa pre psíky z jedného koterca, aby sme sa mohli prechádzať spolu. Keď sme vychádzali z areálu útulku, aby sme išli venčiť psíky do blízkeho lesa, zbadali sme dodávku, do ktorej nakladali klietky so štyrmi chlpáčmi.

Boli sme zvedaví, čo to robia a na naše potešenie sme zistili, že títo havkáči práve získali nový domov. S obdivom sme hľadeli na milého chlapa, ktorý si ich kúpil a s ešte lepšou náladou sme sa vybrali venčiť Izyho, Furiusa, Gitku a Ruperta.

Za areálom útulku sme sa na chvíľu rozdelili, lebo Gitka sa hrala na preteky

a rada sa držala na čele sprievodu. Psíkovia sa prechádzke veľmi tešili a dobre sme si spolu zabehali. Chvíľami to vyzeralo tak, že my nevenčíme Gitku, ale ona nás. Po malom okruhu sme sa vrátili naspäť do útulku, pretože v ten deň bolo veľmi horúco a psíky sa museli napiť, aby neboli dehydratované. Keď sme sa vrátili, Rupert sa išiel vykúpať. Ostatným sme vyčesali kožúšky a hrali sme sa s nimi. Hrali by sme sa aj dlhšie, ale každá hra niekedy končí. Našťastie, útulok má svoje brány otvorené každý deň a my sa tam môžeme vrátiť vždy, keď budeme mať chuť. Pokojne sa môžete pridať aj vy. Chlpáči sa budú tešiť!

V zdravom tele zdravý duch

Keďže nám karanténa nedovoľuje využívať telocvičňu, tešíme sa na každý pohyb vonku. Naši prváčikovia si v septembri takto užívali hip-hop.

Prezradili o sebe😊

Využili sme predvianočnú náladu a položili sme našim učiteľom tri otázky.

1. Čo ste ochotný/á na seba prezradiť (trapas, pikošku, športový výkon...)?
2. Čo budete mať na štedrovečernom stole?
3. Kde budete tráviť Silvestra?

Michaela Sotáková

1. Mám vodičský preukaz na loď.
2. Oblátky s medom a cesnakom, Prešporskú rybaciú polievku, fazuľovú na kyslo s vianočkou, vysmážaného kapra s majonézovým šalátom, lososa so slovenským šalátom a 7 druhov vianočných koláčikov, ktoré pečieme s dcérami.
3. Doma. Plán bol ísť do tepla, k moru, ale v novembri nám to zrušili. Takže vzhľadom na situáciu zostávame doma.

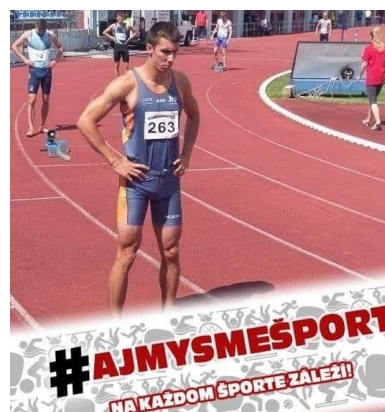
Iveta Balážová

1. Som vášnivá cestovateľka. Navštívila som viac ako 30 krajín sveta. Napríklad Mongolsko, USA, Tadžikistan, Jamajku, Palestínu, Island, Kosovo, Holandsko...
2. Vianočnú kapustnicu, opekance, zemiakový šalát, rybu, údené mäso, klobásu, rezne, oblátky s medom a cesnakom a nemôže chýbať ovocie
3. Od osemnástky som každoročne trávil Silvester na chate s kamarátmi, tento Silvester bude však iný😊 Budem odpočívať s veľkým bruchom a rodinou doma na gauči, v Hriňovej.
4. Na pani učiteľku sme mali ešte jednu „špeci“ otázku: „Ako sa bude volať Vaše bábätko?“ Toto si chce zatiaľ nechať ako prekvapenie, ale hneď ako to bude situácia dovoľovať, príde osobne malého predstaviť svojim zlatým žiakom😊

Miroslav Marček

1. Čo sa mňa týka, športových výkonov a trapasov nie je nikdy dosť😊 Môj výkon bol tento rok na

Majstrovstvách Slovenska v behu na 400 m – čas 48,11. Zároveň sme ako tím vyhrali štafetu 4x400m. A najväčší trapas? Nemyslím, že bol najväčší, ale stojí za to... Ponáhlal som sa na vlakovú stanicu, vtedy som ešte býval v Banskej Bystrici a nechcelo sa mi kvôli tomu volať taxík. Mal ísť posledný autobus, ktorý na stanicu príde predtým, ako odíde vlak. Len čo autobus prišiel, rýchlo som nastúpil s tým, že som sa vôbec nepozrel na číslo. Zrazu sme sa pohli... ale plne iným smerom, ako bola stanica. Až vtedy som si uvedomil, že som nastúpil do zlého autobusu. Samozrejme, začal som sa potiť a vraviť si, že to už nestíham. Nakoniec som vystúpil na prvej zastávke, musel som si aj tak zavolať taxík, aby som sa stihol dostať na stanicu včas. Ponaučenie: vždy si pozrite, do akého autobusu nastupujete.

2. Na štedrovečernom stole u nás tradične bude ovocie, keďže pravidelne dodržiavame vianočné tradície. Tiež sa tam objaví koláč, ktorý voláme „štedrák“, lebo sa robí na Štedrý deň. A samozrejme nesmie chýbať kapor a zemiakový šalát☺

3. Silvester budem tráviť s priateľkou a pravdepodobne s kamarátmi. Kde konkrétne, to zatiaľ ešte neviem.

Dominik Hajtol

1. Trapas - minulý týždeň som bol som 3x v ŠKD. Bol som odhlásený z obedov, takže keď sme boli s deťmi obedovať, tak som si nedal jedlo. Až v piatok som zistil, že som celý týždeň bol prihlásený na obedy. Takže nielen že som musel zaplatiť za obedy, ktoré som nezjedol, ale som tam aj 3x sedel a mohol si dať obed, no nedal som si...

Športový výkon - už ako 23 ročný som dokázal ako tréner získať titul majstra Slovenska vo volejbale žien vo všetkých kategóriách.

2. Na štedrovečernom stole klasika ako každý rok v našej rodine - kapustnica s obličkami s medom, bobáľky, zemiakový šalát s rybou alebo kuracími rezňami.

3. Silvestra ešte neviem presne, zrejme ako po minulé roky s partiou kamošov na chate v Tatrách.

Miroslava Bačková

1. Pani učiteľky sme sa pýtali, či má v šatníku aj iné ako čierne oblečenie. Odpoveď: Čierna je moja top farba, ale mám aj iné veci ako čierne... biele.

2. Na štedrovečernom stole u nás bude kapustnica a ryba.

3. Som vášnivá lyžiarka, milujem Tatry a príchod nového roka vítam s rodinou, pravidelne v našich veľhorách.

Zuzana Šinkovicová

1. Šoférovať ma naučil tatino na veľkej dodávke, keď

som mala 16 rokov. Najväčšie auto, aké som šoférovala, bola legendárna „vétieska“ (V3S), keď som mala 18.

Obrázok 2 informačné foto. Zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Praga_V3S

2. Štedrú večeru začíname obládkami s medom a cesnakom, potom máme mliečnu krúpovú polievku s hríbmami, pečenú rybu s majonézovým šalátom, ovocie a veeeľa vianočných koláčikov, aj desať druhov. Kapustnicu mávame na Silvestra.

3. Situácia nám nedovoľuje ísť nikam tancovať, tak ostaneme na kopaniciach a spravíme turistický výstup na Veľkú Javorinu v Bielych Karpatoch.

Ľubica Maďarová

1. Mám veľmi rada spev a dlhé roky som spievala v zbore. Dúfam, že sa čoskoro budem môcť k tomu vrátiť.

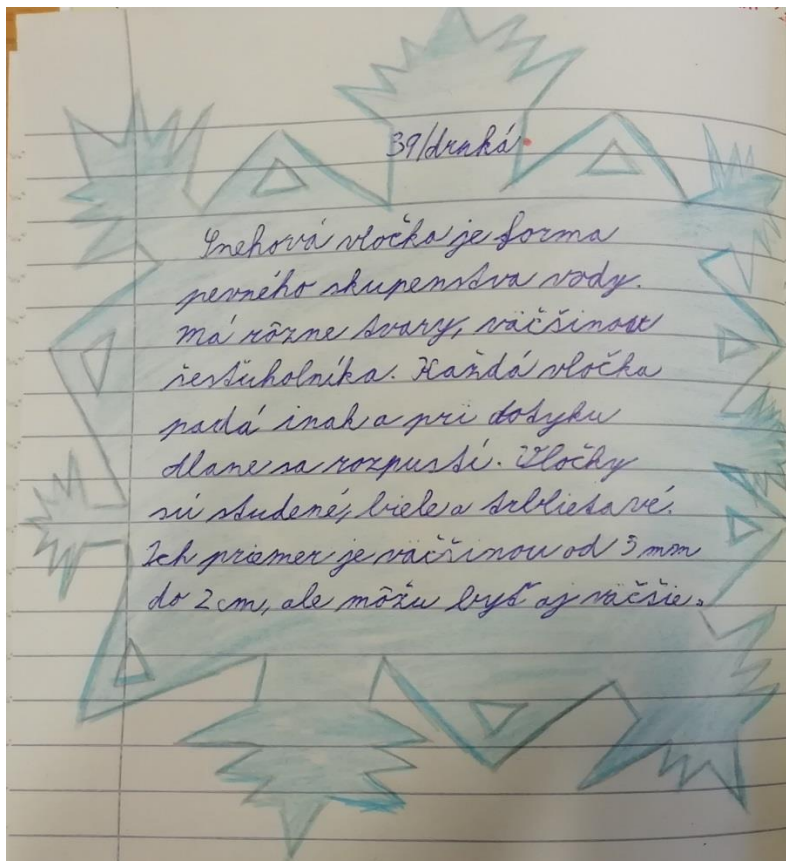
2. Na štedrovečernom stole budeme mať klasicky kapustnicu, šalát, kapra a veľa dobrých koláčikov.

3. Silvester by som rada trávila, ako každý rok, na Orave. Už sa na to teším.

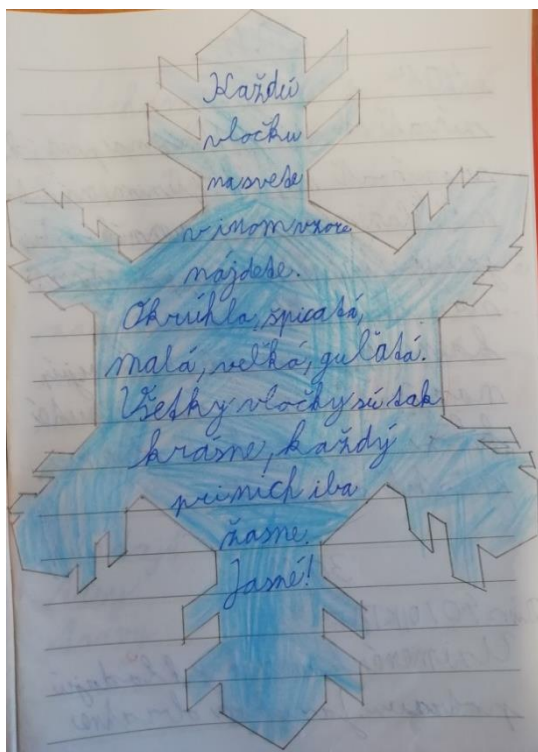
Ďakujeme učiteľom za poskytnuté fotografie.

**Zima je už medzi nami a my sa tešíme na čo?
No predsa na sneh! Na všetky snehové vločky!
Takto ich vidia naši skvelí štvrtáci zo 4. C**

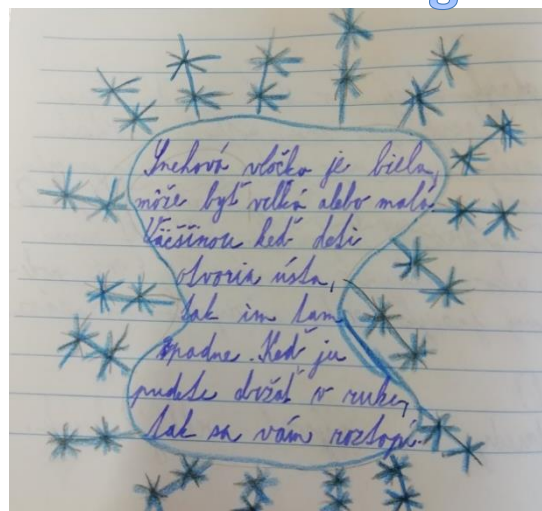
Lea Brestovanská

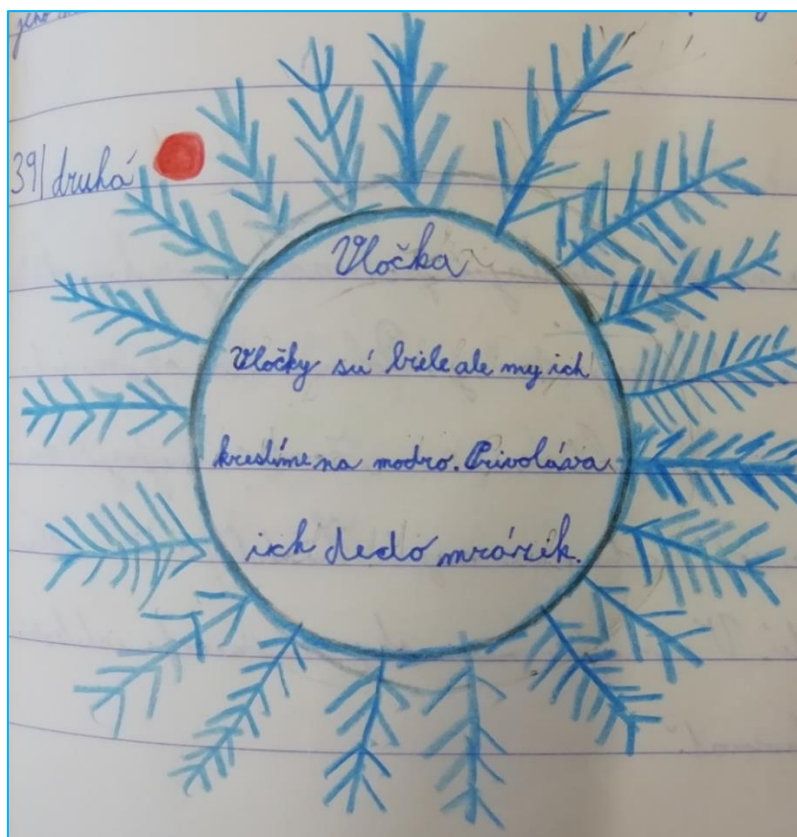
Alexandra Tóth

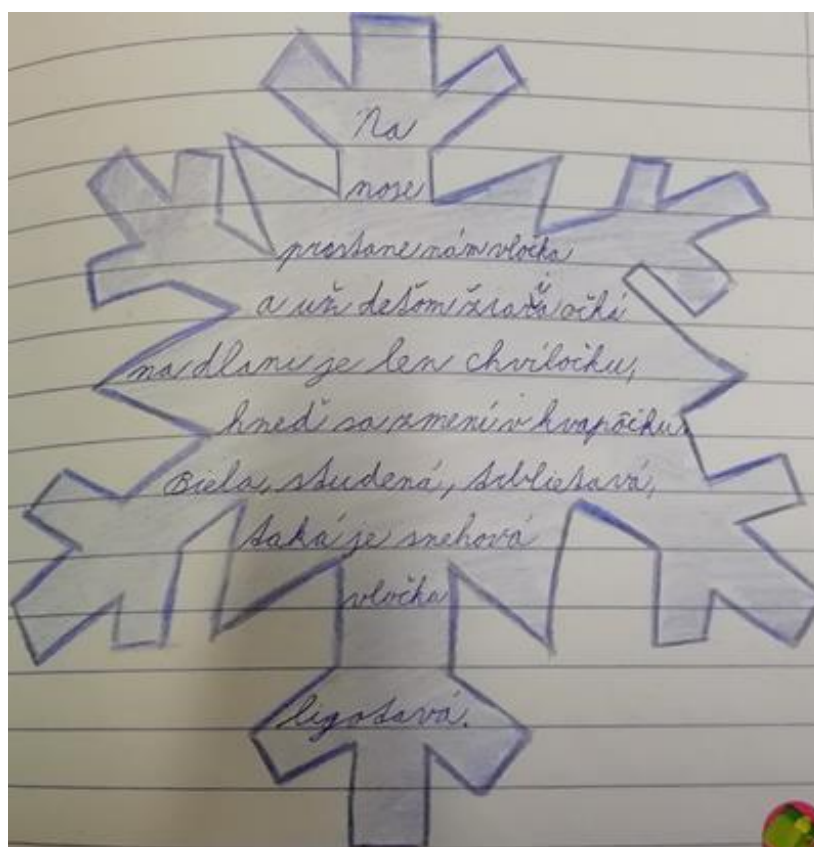
Natália Langr

Nina Vencúriková

Lea Brestovanská

Čarovný Mikuláš

V piatok 4.12. k nám do školy doslova priletel zázračný pomocník Mikuláša, celý v červenom, ktorý chodí cez okná iba do našej ZŠ Budatínska 61. Je to ten najlepší pomocník Mikuláša z celej Bratislavy. Každému nám rozdal sladkosti z čarovného vreca a ponáhlal sa za ďalšími deťmi. Boli sme veľmi prekvapení a veľmi sme sa tešili.

Pripravil: Tomáš

Za foto ďakujeme pani Zlatici Jursovej Zacharovej

Petržalské ulice našimi očami

Ela Valentová, 7. A

Bývam na **BUDATÍNSKEJ** ulici. Moja ulica je zaujímavá.

Môj dom je bielej farby. Bielej ako snežienky, ktoré vykúkajú spod tenučkej vrstvy snehu a sivej ako nahnevané oblaky. Pred domom mám malé parkovisko. Vedľa môjho domu je Národný bezpečnostný úrad, ktorý má okolo seba bezpečnostné kamery, pri ktorých sa cítim ako princezná, ktorú stráži armáda vojakov. Na Budatínskej ulici je veľa panelákov rôznych tvarov, veľkostí a farieb. Je tu aj jedna veľká základná škola, ktorá je obložená malými kachličkami. Malými ako kocky cukru. Je zelená ako čerstvo odtrhnuté jablko. Vedľa školy je futbalové ihrisko, na ktorom hrajú mladí aj starí, nízki aj vysokí, pekní aj menej pekní, jednoducho tí, ktorí radi športujú a nesedia doma na zadku. Vedľa školy je tiež malé oplotené ihrisko pre menšie deti. Rodičia tam sedávajú na lavičkách ako holuby na streche a rozprávajú sa o svojich nezbedných deťoch. Je tu aj malý parčík, v ktorom žijú tie najobyčajnejšie druhy vtákov. Holuby, vrabce a sýkorky. Rada sa tam chodím prechádzať, keď si slnko oprie lúče o moje ramená, ba aj vtedy, keď sa mraky hnevajú.

Nikdy by som neodišla z mojej ulice.

Sofia Rosová, 7. C

Moja ulica sa volá **ZNIEVSKA**. Je to ulica plná spomienok rôznych detí.

Ráno na maličkých lúkach spievajú malé vtáčiky a štekajú psy, ktoré sa snažia chytiť letiacu paličku alebo loptičku, za ktorú by zaplatili aj vlastným životom, či len rozzúrené malé čivavy, čo na seba navzájom agresívne kričia a nadávajú. Cez deň sa tu deti hrajú pod javormi či lipami, ktorým lístie šumí, keď sa cez neho snaží dostať chladný vietor. Zo stromov sa mu občas podarí zhodiť nejaký ten lístok a ten sa musí rozlúčiť so svojimi ostatnými kamarátmi. Vietor sa občas nahnevá a niektorým stromom poláme ich vetvičky aj s listami. Rady si z týchto vysokých stromov užívajú výhľad aj veveričky, tiež rady hrajú naháňačky a medzi stromami len tak preskakujú. Na Znievskej ulici sa nachádza aj veľká žltá „hladná“ budova, ktorú každé ráno zásobujú obrovské kamióny jedlom, volá sa Billa.

Znievska ulica je teda celkom zaujímavá.

Na ceste za umením

Jedného krásneho dňa sa celá redakčná rada v sprievode pani učiteľky Šinkovicovej vybrala do knižnice na Turnianskej ulici. Bola tam totižto výstava ocenených obrázkov japonských ilustrátorov:

„VO FARBÁCH VYCHÁDZAJÚCEHO SLNKA“.

Najprv sme si neboli istí, či sme na správnom mieste, ale uistil nás plagát na stene knižnice. Vnútri nás privítala milá pani, ktorá v knižnici pracovala. Poukazovala nám celú výstavu a porozprávala nám zaujímavú legendu, ktorú si môžete prečítať v ďalšom príspevku. Na výstave sme strávili asi hodinu a pol. Za tento čas sme si stihli prezrieť knižky, ktoré mali vystavené. Niektoré boli preložené do slovenčiny, iné do angličtiny a niektoré boli v pôvodnej japončine. Tie sme z pochopiteľných dôvodov nevedeli prečítať. Spravili sme aj hlasovanie o najkrajšiu ilustráciu. S výstavou sme boli všetci spokojní a veľmi sa nám páčila. Zároveň sme sa niečo naučili o japonskej kultúre.

Pripravila: Barborka

Obrázok 3Foto: archív redakcie

Japonská legenda o origami

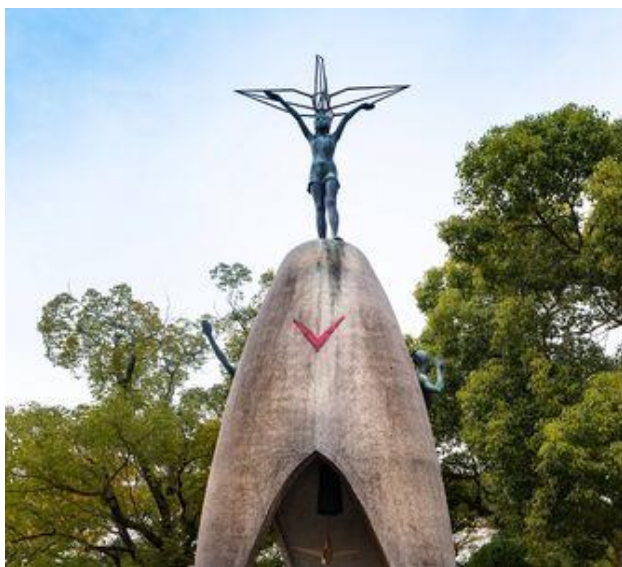
Existuje japonská legenda, ktorá vraví, že keď človek poskladá 100 origami žeriavov, splní sa mu sen, alebo čo si najviac želá. Či je to niečo hmotné, zdravie

alebo hocičo. Nemusí mať tie žeriavy doma, môže ich rozdávať, ale aby bol počet tisíc kusov.

S cieľom ukončiť 2. svetovú vojnu, Američania 6. augusta 1945 zhodili prvú atómovú bombu na mesto Hirošima. Ráno okolo 8:45. Vtedy veľmi veľa ľudí umrelo, aj polovica mesta. Malé dvojročné dievčatko menom Sadako sa zachránilo tak, že skočilo so svojím bratom do vody, do rieky. Dievčatko sa zachránilo a žilo, ale v päťdesiatych rokoch, keď malo jedenásť rokov, dostalo leukémiu, teda rakovinu krvi. Sadako (na fotografii) sa rozhodla, že sa chce uzdraviť, chce byť zdravá, chce žiť. Poznala legendu o origami a začala vyrábať žeriavy z papiera. Dokonca sa hovorí, že chodila z izby do izby a pacienti jej dávali papiere a všelijaké krabice, kúsoček papiera a tak ďalej. Vyrobila viac ako 800 origami žeriavov, no napriek tomu na následky atómového výbuchu zomrela. Mala dvanásť rokov.

V Hirošime, v Parku Mieru, postavili sochu Sadako, ktorá drží v ruke origami žeriava. Malé dievčatko sa stalo symbolom dôsledkov použitia atómovej bomby. Každý rok tam chodia deti a k soche Sadako položia ďalšie a ďalšie žeriavy.

**V knižnici rozprávanie nahrala a spracovala:
Chiara**

Obrázok 5

https://www.123rf.com/photo_74933738_hiroshima-japan-november-21-1015-the-children-s-peace-monument-with-a-figure-of-sadako-sasaki-at-the.html

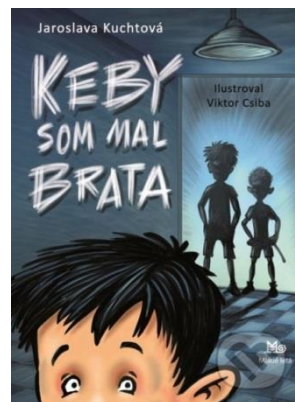
Obrázok 4Foto:

https://sk.wikipedia.org/wiki/Sadako_Sasaki
v%C3%A1

Naši knihožrúti Vám odporúčajú

Keby som mal brata – Jaroslava Kuchtová

Kniha je o piatakovi Maťovi. Býva na dedine so svojou babkou, pretože jeho rodičia išli na misiu do Afriky, pomôcť rozbehnúť nové nemocnice. Maťo chcel ísť s nimi, lenže je školák, tak musel ostať na Slovensku. A v škole je terčom šikanovania Riša a Gaba. Jedného dňa Maťo stretne Tomáša. Tomáš je chalan zo susednej školy. Ten Maťu naučí, ako sa má brániť. Ale spolužiačka Biba si myslí, že by sa mali za šikanovanie pomstiť. A tak spolu vypracujú bojový plán.

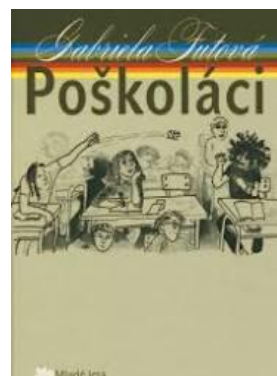
Hlavné postavy príbehu sú Maťo, Biba a Tomáš. Maťo je hlavný hrdina príbehu, má rád zmrzlinu a je trochu silný. Biba je Maťova spolužiačka, neučí sa najlepšie, ale je milá. Tomáš je chlapec z gymnázia, učí Maťu nielen ako sa má brániť, ale aj matematiku. Sú najlepší kamaráti, hrajú spolu basketbal.

Túto knihu by som odporučil deťom v rozmedzí deväť až jedenásť rokov. V knihe nebolo žiadne násilie. Dievčatám sa isto bude páčiť emotívny záver. Mne sa táto kniha celkom páčila, no pre mňa osobne by tam mohlo byť viac napätia a akcie.

Recenziu spracoval: **Samo Ďuraj, 7. C**

Poškoláci – Gabriela Futová

Je to veľmi zaujímavá kniha. Veľmi ma zaujímalo, čo sa bude diať ďalej, lebo to bolo dobrodružné. Boli tam štyri hlavné postavy: Noro, Riki, Silva a Sárka. Odporúčam túto knihu hlavne milovníkom menších dobrodružných kníh. Noro, Riki a Silva boli čistí blázni a provokovali učiteľov. Šárka do ich skupiny prišla neskôr a najskôr sa ich bála. Potom sa s nimi skamarátila a vyvádza šialenosti ako oni. Aké? To si prečítajte.

Recenziu spracoval: **Sebastian Šona, 7. C**

Naša poézia

Láska Tomáš Sláviček, 7. C

Láska chodí pomedzi ľudí,
je svetlo, ktoré nimi blúdi,
keď medzi nich príde,
neraz sa im zide.

Láska, to je kvet života.
Láska je sladká ako med,
niekedy trpká ako jed.

Ale občas je rozbitá.

Obrázok 6
Ilustrovala: Mia
Šmatláková

Mám rád , keď...

Ela Valentová, 7. A

Mám rád, keď sa ráno zobudím a vidím ťa.
Mám rád, keď ti poviem, že ťúbim ťa.
Mám rád, keď ťa mám po boku.
Mám rád, keď smiem ťa držať za ruku.

Mám rád, keď zoberiem ťa v tichu.
Mám rád, keď odožením tvoju pýchu.
Mám rád, keď si mojou hviezdou.
Mám rád, keď si mojou večnou.

Mama Maxim Lengyel, 7. C

Mama je všetko, čo mám rád.
Mama je priateľ, ako mám mať.
Mama ma stráži a ja som rád.
A ja jej za to chcem pomáhať.
Mama je mama, dobre to viem.
A práve preto jej vždy pomôžem.
Vždy, keď ma pohladí, cítim sa fajn,
a preto viem, že mám istotu.
Istota je všetko, čo mi môže dať.
Čo viac by si človek od mamy mohol
priať?!

Jeseň Tomáš Božanský, 7. C

Jeseň je krásna každý rok,
jeseň ma poteší aj v utorok,
jeseň, tá je maliarka najväčšia,
jeseň je vždy najzaujímavejšia.

Jeseň odfukuje zo stromov listy,
jeseň robí deň aj trochu hmlistý,
jeseň vtáčiky do tepla odháňa,
jeseň deti do školy vyháňa.

Jeseň vyzlečie stromy dohola,
jeseň studenú zimu zavolá,
jeseň, má ju každý rád,
jeseň, to je kamarát.

Lúka David Gubančok, 7. A

Lúka je farebná dúha.
Lúka je pestrá tuba.
Lúka je zvlnená, keď fúka.
Lúka je vôňa kvetov.
Lúka je plná zvierat.
Lúka je domov pre krtka .
Lúka je predloha pre ne.
Lúka je obraz na stene.
Lúka je veniec na hlave.
Lúka je miesto na hranie.

Mám rada Lara Blahová, 7. A

Mám rada tvoju teplú dlaň,
Zahojenie všetkých rán,
Mám rada tvoje objatie,
Tvoj perfektný liek na zahriatie,
Mám rada tvoj vkus,
To nie je tvoje jediné plus,
Mám rada tvoj hlások,

Nežnučký ako vánok,
Mám ťa rada, lebo s tebou nikdy nie
som sama.
Mám ťa rada moja jediná jediná
mama...

Ak Lea Lalíková, 7. A

Ak láska má byť hra, tak nie som dobrý hráč,
ostalo len ticho a pritlmený plač.

Ak láska má byť nádej, tak ja som stratený.
Bez nikoho, bez ničoho a hlavne bez zmeny.

Ak láska má byť v srdci, tak asi srdce nemám,
príspevkom od anjela svoju dušu v pekle predám.

Ak láska má byť hlasná, tak ja som stratil reč,
komu by som rozprával, keď ty si dávno preč?

Ak láska má byť slepá, tak mám dobré oči,
vidím to, čo nechcem a to sa mi prieči.

Ak láska má byť začiatok, tak ja som našiel koniec.
Ak láska má byť krásne ticho, tak toto bol fajn
pokec.

Náš kocúrik Timi Peter Horváth, 7. C

Náš kocúrik Timi, optimizmom hýri.

Naháňa nám muchy, na príkazy je hluchý,
odovzdáva ale lásky plné dlane.

Na oknách sú fľaky,
on už je raz taký,
mucha neutečie,
od rána sa v kútoch vlečie.

Náš kocúrik Timi, nerád píše rýmy,
no dnes pomohol.

Mám ho plnú hlavu, viac som nemohol.

Poviedky z našich pier

Máte radi poviedky? My ich milujeme! Pohrávali ste sa s myšlienkou, že by ste nejakú napísali? Neváhajte a pustite sa do toho! Pokojne nám Vaše výtvary prineste do redakcie. Tie najlepšie veľmi radi uverejníme v rubrike „Poviedky z našich pier“. Dnes Vám prinášame poviedky, ktorými nás reprezentovala minuloročná 6. A v literárnej súťaži **Petržalské súzvuky Ferka Urbánka**.

Dobrodružstvo v Petržalke Lea Lalíková

Petržalka, tak obyčajné miesto. Vravíte, že nuda? To nie je pravda! Dovoľte mi vyviesť Vás z omylu.

Jedného dňa sme len tak sedeli s Bibou na lavičke pred našim panelákom a rozprávali sa.

„Čo sa dá robiť v Petržalke?“ vyrušila som Barboru z nejakej nudnej témy, na ktorú si myslela, že budem reagovať.

„Neviem, nakupovať?“ navrhla Barbora.

„Niečo menej zaťažujúce pre moju peňaženku,“ odvetila som.

„Tak túra v lese?“ pokračovala Biba s návrhmi.

„Niečo menej zaťažujúce pre moje nohy?“ povedala som neprijímajúc ďalší návrh. „Podme na prechádzku...“

„Konečne dobrý nápad,“ pochválila som Barboru.

Biba len prevrátila očami, bez slova sme sa postavili z lavičky a šli sme. Chodili sme po Petržke a hrali hru Čo keby... Hrá sa to asi takto: Jedna z nás navrhne, čo keby sa stala nejaká situácia a tá druhá musí povedať, ako by reagovala, alebo čo by urobila. Práve som sa pýtala, čo kebyže svet ovládnu holuby a iné vtáky, keď tu -bejm!- niečo ma omráčilo. Zobudila som sa vedľa Barbory, na zemi, v najstrašidelnejšom mieste na svete. Áno, presne tak! Sedela som na dlážke v takmer prázdnom vestibule našej školy. „Čo sa to...“ nedokončila Biba.

Videli sme pred sebou dve postavy, ktoré si boli veľmi podobné a zároveň veľmi odlišné od nás. Boli to dvaja chlapci. Jeden vysoký, chudý, tmavovlasý a druhý trošičku nižší a málanko svalnatejší, s plavými vlasmi.

„Hej, baby, ste v poriadku?“ opýtal sa pán Misterióz, zatiaľ čo plavovlasý majster Inkognito podával Barbore ruku.

Postavila som sa a podozrievalo som zahlásila: „Mám vo vrecku tic-tac-y a síce ešte neviem ako, ale v prípade potreby ich proti vám nejakou použijem!“

Pán Misterióz zdvihol ruky so slovami: „Hej, hej, nechceme žiadne problémy!“

„Presne tak,“ ozval sa majster Inkognito.

Plavovlasý povedal: „Ja som Max a toto je Hugo. A sme úplne mierumilovní chalani.“

Hugo mi podal maličký papierik.

Z ničoho nič som sa zobudila pri ceste, ako mi Biba nahmatáva tep.

„Bože, ty si šiši, veľmi som sa bála,“ počula som ako prvé od Biby, keď som otvorila oči.

„Narazila som do niečoho?“ spýtala som sa.

Barbora ukázala na zakrvácanú značku stop a následne na moje krvavé čelo.

„Ok, rozumiem, všetko v pohode,“ upokojila som Barboru. Pomaly som sa postavila a strčila ruky do vrecka, či nenájdem nejakú servítku na moje čelo. Okrem tic-tac cukríkov som nahmatala papierik. „Nie, to nemôže byť skutočné!“ papierik, čo mi podal Hugo. Presne on. Bol zložený a tak som ho rýchlo roztvorila. Stálo tam: „Čau, Lea a Biba. My vieme, aké je to nudiť sa

v Petržke. Toto Vám možno pomôže zahnať nudu. S pozdravom Hugo a Max.“ V papieriku boli dva celodňové kupóny na kolotoče a dvadsať euro. Ešte v ten deň sme s Barborou utekali na kolotoče, čo boli neďaleko. A neskôr sme si ešte dali zmrzku veľkú ako pyramída v Gíze.

Aj na takom nudnom sídlisku, ako je Petržalka, sa dejú zázraky, len v ne treba veriť...

Frajeri z Petržalky Alexander Melia

Bol pekný letný deň a ja som bol so svojimi kamarátmi Kiom a Markusom vonku. Prechádzali sme sa po Petržalke. Bola veľká sranda, hovorili sme si vtipy a zabávali sa. Nič nemohlo pokaziť tento deň.

Boli sme pri Ovsišti a čakali na autobus. Kia nám hovoril vtipy, tak čas ubehol rýchlo a autobus tam bol hneď. Keď sme boli v autobuse, zrazu sa zatmelo a akoby meteority padali na zem.

„Bum!“ niečo narazilo do autobusu.

Všetci traja sme vyliezli z autobusu a tam sme videli postavy. Boli vysoké a hlavy mali oválne. Oči mali obrovské a celé telo zelené. V rukách držali paličku. Vyzerali milo.

„Čau, kto ste?“ spýtal som sa.

„Pew, pew, pew.“

Mimozemšťan z malej paličky vystrelil modré lejzre.

„Aúúú!“ zakričal Markus.

Lejzer ho trafil do stehna.

„Tam, poďme tam! Za dom!“ vykrikol Kia a rozbehli sme sa.

Kia a ja sme držali Markusa a bežali sme sa schovať.

„To čo bolo?“ spýtal sa Markus zo slzami v očiach.

Naraz sme s Kiom vykriekli: „Votrelci!“

Mojím náhradným tričkom sme zaviazali Markusovi ranu a hneď sme sa pozreli na telefóny, aby sme zistili, čo sa deje. Kia prvý našiel správy a ohúrene nám povedal: „Chalani, je to svetová invázia. Votrelci napadli aj ďalšie veľkomestá ako Boston, LA, Moskvu, Tokio, Mexico City, Sao Paulo, Londýn a Jakartu.“

„Chalani, neviem, ako sa z tohto dostaneme,“ povedal som.

„Nie je to vlastne náš sen?“ spýtal sa Markus.

„O čom kecaš?“ čudoval sa Kia.

„Určite sa vám snívalo, že by ste radi zachránili svet. Chceli ste stretnúť votrelcov!“

„Je to pravda,“ povedal som.

„Tak poďme svet zachrániť!“ zakričali sme.

Keď sme boli pripravení, vydali sme sa na cestu. Potichu sme sa dostali do hlavnej lode, kde sme našli zbrane.

„Pozor!“ zakričal som a všetci sme vystrelili do smeru, kde bol pohyb. Zabili sme prvého votrelca. Všetky streli boli presne do hlavy. Pomaličky sme sa dostali do stredu lode. V strede lode bol prístroj, ktorý dával energiu všetkým paličkám. Keby sme ten prístroj zničili, naša armáda by nemala problém. Ale bol v tom háčik. Prístroj chránilo asi tridsať divných tvorov. Rozbehli sme sa a zakričali: „Na nich!“

A začali sme strieľať.

„Pew, pew, tresk, tresk, bum, bum!“

Nejako sme to dali. Rýchlo sme zničili prístroj a utekali. Žiadnemu votrelcovi nefungovala palička. Zavolali sme armádu a tá to úplne zbombardovala.

Čo sme zistili, prezidentka Čaputová povedala ostatným krajinám. Pomaly ľudstvo získalo Zem späť, ale trvalo veľmi dlho, kým sa vo veľkomestách všetko poopravovalo. Organizácia spojených národov nás odmenila medailami hrdinstva. Nakoniec sa zistilo, že votrelci sem prišli po našu hlinu. Markus, Kia a ja sme boli najväčší frajeri Petržalky. Natočilo sa o nás veľa filmov. Najznámejší je KAM, čo znamená Kia, Alex, Markus. Odvtedy sme od seba nikdy neboli ďaleko. Keby sa náhodou stalo ešte raz niečo také podobné, aby sme mohli opäť zachrániť svet.

Choroba Lara Blahová

Nikdy som sa netrápila kvôli chorobám. Ved' máme veľa vedcov, ktorí vymýšľajú lieky i vakcíny na všetky možné choroby. Napriek týmto slovám som sa začala trápiť, keď môj psík znenazdajky ochorel. Ale našťastie, všetko dobre dopadlo.

„Rocky, k nohe!“ zakričala som na môjho psíka Rockyho a pritom som si posrkávala polievočku a čítala noviny.

Rocky sa pomaličky ku mne dotackal a ľahol si práve k mojej nohe. Potom začal kňučať.

„Rocky? Deje sa niečo?“ opýtala som sa celá nesvoja.

Položila som noviny a zišla som zo stoličky. Čupla som si k Rockymu, zdvihla som mu hlavičku a pozrela som sa mu do očí. Bol chorý. Nebol to ten Rocky, ktorý stále šantil i napriek jeho veku. Poprosila som mamu, či by som s ním nemohla ísť k veterinárovi a ona súhlasila.

Upaľovala som cez celú ulicu k veterinárke Chodnej. Nikto v čakárni nebol – mala som šťastie. Zaklopala som na dvere a ozval sa nežný hlas: „Podťe ďalej!“

Tak som otvorila dvere a vošla dnu.

„Dobrý!“ pozdravila som slušne tak, ako sa patrí.

„Aký je váš problém, dievčatko?“ opýtala sa ma s úsmevom na tvári a pozrela na Rockyho.

Už tak som poznala, že Rockymu bude dobre, keď ho budú vyšetrovať.

„Môj psík...nešantí, nebehá, nevrťí chvostom,“ povedala som skleslo. Potom som dodala: „Pripadá mi chorý...“

„Neboj, daj ho na tamten stolík a ja ti zatiaľ položím pár otázok,“ povedala pokojne nežným hlasom.

Po dypočúvaní veterinárky som podišla ku stolu, kam som mala Rockyho položiť.

„Podť, vyjdeme von,“ povedala veterinárka, „sem nikto nechodí, teda v čakárni máme priestoru dosť,“ poopravila sa veterinárka.

Bez slova som si sadla na kreslo a ona spustila.

„Venčíš psíka?“

„Áno, starám sa oňho len ja,“ odpovedala som.

„Dávaš mu jesť?“

Po tejto otázke mi napadlo, že ona chce zo mňa urobiť tyrana! Akoby som môjho miláčika nechávala o hlade. Bola som na ňu nahnevaná, ešteže som sa vedela ovládať.

„Áno, prečo?“

„Len sa pýtam.“

Potom chvíľu mlčala a doložila: „Hráš sa sním?“

„Áno! Je to môj jediný kamarát.“

„To ma mrzí,“ odvetila celkom skleslo.

Potom vstala a išla späť. Po asi 3 – 4 hodinách čakania vyšla a povedala: „Tento druh choroby je nevyliciteľný...” a smutne doložila, „zatiaľ nevyliciteľný...”

„Čo prosím?! Nevyliciteľný?! Zatiaľ nevyliciteľný?!“ smutná som si zobrala psíka a so slzami v očiach som odišla.

Bola hmla. Išla som cez hmlu nevedno kam. Keď hmla ustala, zistila som, že som pred nejakým laboratóriom. Stala som si na špičky, nakukla som cez mini okienko a dnu som zazrela pohyb. Opatrne som zaklopala.

„Kto je?“ ozval sa hlas muža, „poďte ďalej,“ doložil.

Tak som potlačila kľučku na dverách a ocitla som sa v modernom labáku. Toľko vecí naraz človek len tak neuvidí! Skúmavky s tekutinami, striekačky, ihly, pipety, odmerky, tabule s výpočtami...toto by si nevedela zabezpečiť ani najbohatšia škola!

„Čo potrebuješ?“ opýtal sa ma profesor, celý čierny. Asi mu niečo vybuchlo a sadze mal nielen na tvári, ale všade.

„Čo sa stalo?“ vyzvedala som.

„Ale, to bol len trochu nepodarený pokus,“ odpovedal so smiechom. „Tak po čo si prišla, čo potrebuješ?“
rýchlo sa ma spýtal.

„Môj psík...“, ukázala som na psíka a na líca sa mi spustili slzy.

Profesor to hneď pochopil. Povedala som mu, čo sa stalo, aj o doktorke, teda veterinárke a on odvetil: „Príď zajtra ráno o desiatej.

A psíka nechaj tu.“

Mám tu nechať psíka? Neznámemu pánovi? Preletelo mi hlavou. Čo iné mi zostávalo. S obavami, no nechala som. Na ďalší deň som si šla psíka vyzdvihnúť. Keď som videla Rockyho opäť šantiť, slzy sa mi znovu nahrnuli do očí. Ale to už boli slzy šťastia. Poďakovala som sa a pobrala domov.

Od tej doby som to laboratórium už nikdy nevidela, ale počula som, že ten profesor so svojím záhadným laboratóriom sa kde tu nečakane objaví. Ako to robí, to nikto nevie, no už zachránil veľa životov aj ľuďom, aj zvieratám. Nech sa mu teda darí naďalej. Jemu i jeho Laboratóriu nevyliciteľných chorôb.

S úsmevom ☺

1. Popoluška dostane tri oriešky. Otvorí prvý – nič. Otvorí druhý – nič. Z tretieho prázdneho orieška vylezie červík, žmurkne na ňu a hovorí: „Trapas, čo?“

2. „Jožko, už rok chodíš do školy, vieš aspoň abecedu?“ „Akoby nie! Až do sto!“

3. Fero chytí zlatú ryбку. Rybka, ako obyčajne, mu povedala ľudským hlasom: „Fero, ak ma pustíš, splním ti tri želania. „Super!“ potešil sa Fero. „Tak ja chcem nádhernú vilu v Monaku, 30 miliónov eur na účte v švajčiarskej banke a limuzínu. To by bolo moje prvé želanie...“

4. Rybár prišiel do obchodu so živými rybami a pýta si kapra. Keď ho zaplatil, požiadal predavačku, aby mu ho hodila cez pult. „Prečo vám ho mám hodiť?“ „Aby som mohol čestne povedať, že som ho chytil.“

5. Santa hovorí vo svojej dielni škriatkovi Jugimu: „Jugi, koľko máme hračiek?“ „Žiadne,“ odvetí Jugi. „A počítal si ich vôbec?“ „Áno, dokonca dvakrát.“

6. Majiteľ reštaurácie príde prvý deň na kontrolu a pýta sa čašníka: „Bol tu niekto?“ „Áno, ja.“ „Ach jaj, pýtam sa, či niekto prišiel?!“ „Áno, vy.“

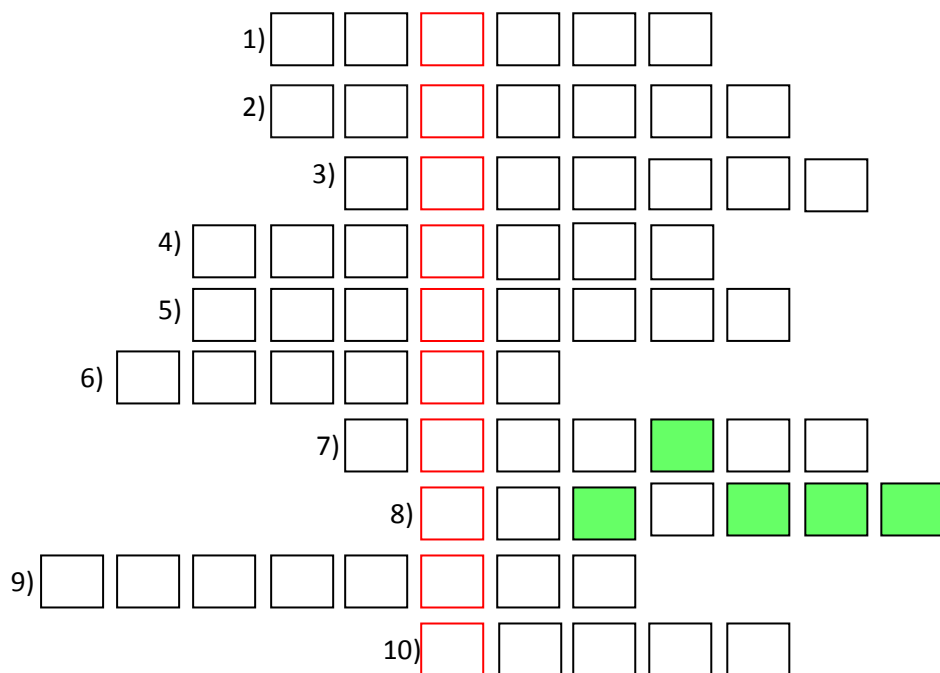
7. Učiteľka skúša Jožka: „Vymenuj mi päť živočíchov žijúcich vo vode.“ „Delfín.“ „A ďalej?“ „Jeho mama, otec, sestra a brat.“

8. Rozprávajú sa dvaja kamaráti: „Vieš ako udržať hlupáka 24 hodín v neistote?“ „Neviem, ako?“ „Zajtra ti poviem.“

9. Učiteľka sa pýta Martina: „Kde leží Afrika?“ „Na mape...“

Pripravila: Barborka

Tajnička

Otázky

- 1) Štyri sviečky a štyri nedele.
- 2) Je na vrchole stromčeka.
- 3) Pod stromčekom sú
- 4) Pečú sa na Vianoce.
- 5) Ozdobujeme
- 6) Stromček sa
- 7) Pod stromček nosí darčeky.... .
- 8) Zo stromčeka opadáva
- 9) Deti majú čokoládový adventný
- 10) Deťom sa vyčarí na tvári

Odpoveď z tajničky : _____

Tajničku pripravila: **Adela Bačeková, 6. C**

Koniec dobrý, všetko dobré

Konečnú úpravu prvého čísla nášho časopisu sme si spríjemnili pečením vianočných koláčikov.

**Všetkým Vám prajeme krásne, pokojné Vianoce
a šťastný nový rok☺**

